

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΚΑΙ ΤΟ ΕΛΕΟΣ

Ψάχνω νὰ βρῶ αὐτὸ τὸ σπίτι.
Κάπου ἐδῶ ἦταν, στὴν ἀνηφόρα.
Σιδερένια ἐξώθυρα μὲ τὰ ποικίλματα.
Οἱ μαλτεζόπλακες στὴν ἐμπατὴ
κι ὕστερα ἡ μέσα θύρα μὲ τὸ πρόστεγο.
"Ὅταν τὴν βλέπεις λές, ἐδῶ ἦταν νὰ ἐρθῶ.

Ψάχνω ψυχὴ μου καὶ γυρίζω.
Δὲν μπορεῖ, θὰ δῶ τὴν φοινικιά,
δεξιὰ στὸν κῆπο,
νὰ ρίχνει τὰ φυλλόκλαδα καὶ νὰ ψηλώνει,
φλόγινη ὅταν ἀσπρίζει ὁ οὐρανὸς
ν' ἀλέθει τὰ μελτέμια,
τηρῶντας τὴν ἀλληλουχία τῶν σινιάλων
πάνω ἀπ' τὸ μαντρότοιχο μὲ τὰ γυαλιά.

Τί γίνεται ὅμως καὶ δὲν πιάνω τὰ σημάδια,
ἀφοῦ, νά, τὰ μάρμαρα ἀπέναντι
ὄχι ἀκριβῶς, διαγώνια,
τὰ μάρμαρα σπασμένα καὶ γερμένα.
Κι ὅμως δὲν ἔχω πιά προσανατολισμό.

Τί μὲ πλανᾷ στὸ βάσανο, στὸ ἀναδρόμισμα;

πιὸ πολλοὺς γύπες θὰ θρέψει.
"Ἴσως γι' αὐτὸ μονάχα
κερδίζουν οἱ φιλόδοξοι κι οἱ ἥρωες τὴ φήμη
καὶ τὴ δόξα.

6

Δὲ θὰ μάθω νὰ ἱππεύω ἄλογο μὲ φτερά,
φεδᾶμαι μὴ βρεθῶ στὴν ἄκρη κάποιου δρόμου
ἐρημικοῦ

μονάχος νὰ θρηνῶ.
Βουτάω βαθιά, πετάω ψηλὰ
γιὰ νὰ γλυτώσω ἀπὸ τὸ δίχτυ.
Ἀφήνομαι σὲ μιὰ λαφρὴ βαρκούλα
καὶ κοιτάω τὰ κύματα ποὺ ἄκρη δὲν ἔχουν.
Καλύτερα σ' ἓνα ποτάμι νὰ ξεχνᾷς ἢ σὲ μιὰ
λίμνη,

παρὰ νὰ βρέχει ἓνας τὸν ἄλλο μὲ φουσκάλες
σ' ἓνα ξερὸ πετρότοπο.
Νὰ ντύνομαι ὁμορφα σπάνια τὸ κατορθώνω,
μεῦ πάει πιὸ καλὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινὴς καὶ
φρόνιμος.

Οἱ ἀρχαῖοι ἀθάνατοι θὰ μὲ βοηθήσουν
νὰ βγῶ ἀπ' αὐτὴ τὴ σκοτεινὴ μακριὰ νύχτα
ζωντανός.

Μετάφρ. ἀπ' τ' ἀγγλικά
ΣΩΚΡ. Α. ΣΚΑΡΤΣΗΣ

Αὐτοὶ ποὺ ἔγγιζοντας τὰ μάρμαρα
φωτογραφίζονται στὸ ἄδειο,
νέοι κύριοι σανδαλοφόροι
μὲ πέλματα καὶ δάχτυλα λευκά, λεπτά καὶ
ντελικάτα,
τελειώνοντας τὴν πόζα ἀπομακρύνονται χο-
ρευτικά,

αὐτὲς οἱ γερασμένες νύφες
ὄρθια γαστερόποδα
κι αὐτὲς, αὐτὲς οἱ ἀέρινες
μὲ τὰ ἔντομα στὸ στόμα,
τόσο περυσυγῶ — τόσο εὐκίνητο,

ὅλα μέσα στὸ λάμπον περιβάλλον.

Καὶ ἐκεῖ ψηλὰ - ψηλὰ
πίσω ἀπὸ τρυπὲς σκοτεινὲς
στὸ ὑπερυψωμένο ὕψικὸ,
μάτια στὰ προσωπεῖα
κρυφὰ παρακολουθοῦνε καὶ σκεδιάζουνε
καὶ ρίχνουνε στοὺς δρόμους πράγματα
κυλητὰ - κυλητὰ ἢ ὀγκώδη,
χέρια - χέρια ἀπλώνονται νὰ τὰ κρατήσουν
διαδοχικά, γιὰ τὸ λίγο μάταιο
καὶ κεῖνα ὅλο πᾶνε στὶς κρυμμένες κατα-
δόθρες.

Τί γυρεύω λοιπόν, δὲν μοῦ φτάνει ὁ ἱλιγ-
γος;

Τόσο ὥραϊος,
μέχρι ποῦ νὰ ψελλίζω: "Ἐλεος,
καθὼς ἐγὼ κατήντησα ἄσχημος καὶ ἄ-
σχετος.

Ἀποζητάω τὸ σπίτι
νὰ πάω μέσα νὰ πεθάνω
μὴ μείνει αὐτὴ ἡ ἀσχήμια μου σ' αὐτοὺς
τοὺς δρόμους.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΦΩΤΙΟΣ ΠΑΣΧΑΛΑΣ

